Abans i avui: una història del Call barceloní.

Opinió | 11-03-2014 | 16:25

En la meva infantesa em solien explicar un relat sobre un influent personatge del judaisme d'origen català, nascut a Barcelona. El seu nom era Salomon Ben Aderet.

L'any 1256 Salomon Ben Aderet comença a dirigir com rabí els jueus que habitaven a Barcelona.Aquesta era una comunitat molt prospera, tant en el econòmic com en el cultural, i el llegat històric és immesurable tal com podem apreciar en les mes de 10.000 responses que el rabí va escriure, en la seva majoria en la que era la seva llengua materna, el català.

De petit em fascinava un relat de la seva vida, sobre una dona coneguda com "la boja del veïnat". Un dia ella va anar a veure el rabí, a queixar-se sobre el mal comportament del seu marit, amb l'exigència d'un imminent divorci i ser remunerada amb una manutenció.

El rabí va cridar el seu espòs i li va requerir requereix que alliberi la dona del calvari al qual estava sotmesa. El marit amb cert sarcasme li va replicar:
-Potser donaràs credibilitat a les paraules de la meva dona? No saps que està boja?-
El rabí li va respondre amb una frase la qual jo atresoro com una gran saviesa rabínica.

-La teva dona potser pot estar boja, però els bojos també també saben el que volen d'ells mateixos, ja que manifesten el seu propi interès i ho fan amb vehemència, i fan sortir a la llum la veritat.-

Aquest relat va fer que en el meu primer viatge a Barcelona busqués entre els carrerons del Call jueu la casa on el rabí Salomon Ben Aderet havia viscut, i conèixer el lloc on va dictaminar "que els bojos també saben vetllar pels seus propis interessos."

El cert és que no la vaig trobar la casa, però avui, quan camino pels carrers del Call, les seves pedres em murmuren històries que desperten el meu inesgotable interès pel tema.

Em relaten la història del poble jueu, la forma en què han sabut integrar-se en la societat, els camins pels quals li ha tocat caminar buscant vetllar per interessos en comú de la nostra cultura i del lloc on ens ha tocat viure.

Avui sóc rabí a Barcelona, són temps en què Catalunya està immersa en un profund debat del qual escoltem el seu ressò constantment, als carrers, sobretaules de restaurants o als cafès de mig matí. Són els sons que clamen una voluntat de voler fer les coses per nosaltres mateixos sense dependre d'altres. I entre tots poder viure millor i en harmonia.

I llavors em repeteixo una i altra vegada, si el boig té drets... tots hem i podem fer escoltar la nostra voluntat. El diàleg trenca barreres i marca fronteres il?limitades.